

ROȘCATUL ȘI MUSAFIRUL NEPOFTIT

SIMINICA CIOBANU

ILUSTRĂȚII DE SILVIU GOSAV

Libris
EDITORIAL
Brașov 2019

CUPRINS

ROȘCATUL ȘI MUSAFIRUL NEPOFTIT.....	5
CĂSUȚA FERMECATĂ.....	13
ANIVERSARE CU PERIPEȚII.....	19
TEATRUL DE PĂPUȘI.....	29
CIREȘUL.....	35
MONSTRUL CARE VOIA SĂ FURE LUNA.....	41
VACANȚA DE IARNĂ.....	47

ROȘCATUL ȘI MUSAFIRUL NEPOFTIT

A fost odată, ca niciodată, un câine pe care îl chema Roșcatul. Nu era un câine vagabond, ca cei ce amușină ziulica întregă printre gunoaie, după mâncare, ci era un câine bine hrănit și îngrijit, cu blana frumoasă și lucioasă, roșcată, de unde și numele de Roșcatul. El locuia împreună cu doamna și cu domnul Trandafir și cu fetițele lor gemene: Lulișca și Simo. Familia avea o casă mare și o curte pe măsură și îi făcuseră lui Roșcatul o cușcă frumoasă. Fetițele îi puseseră în cușcă și o pătură moale să-i țină de cald toamna și iarna. Roșcatul iubea copiii, și pe cele două fetițe le adora, mai ales că le văzuse crescând și le știa de când erau bebelușe. Deși îl trăgeau de urechi și de codiță, el nu se supăra. Îndurase totul cu stoicism, pentru că le iubea și era bucuros că se joacă cu el. Și fetițele îl iubeau mult, deși aveau multe jucării, câinele rămânea preferatul lor.

Lulișca era tare plângăcioasă. Cum pleca mama ei, plângea de ți se rupea sufletul și nimic nu părea s-o împace.

— Nu mai plânge, Lulișca, o lingea Roșcatul pe mânuțe, încercând să o liniștească. „Joacă-te cu mine și o să vezi că timpul trece repede și mami o să fie iar lângă tine”.

Simo, în schimb, era liniștită și visătoare, se juca cu Roșcatul uneori, dar îl abandona repede și începea să cânte. Toată ziulica o auzeam cântând. Totuși, Lulișca parcă îl iubea mai mult. Îl alinta, îl mângâia și chiar îl pieptăna adeseori. Fetițele au crescut repede și au învățat să aibă grijă de animaluț mai bine; îi dădeau de mâncare și îl scoteau la plimbare prin sat aproape zilnic. Roșcatul era mândru, era singurul câine din împrejurimi care avea lesă roșie și, la fiecare plimbare, pășea țanțoș pe lângă fetițe.

Într-o zi frumoasă de primăvară, Roșcatul se gândise să se joace puțin de-a v-ați ascunselea, să se ascundă bine și să le vadă pe fetițe căutându-l cu îngrijorare.

— Mami, Roșcatul a dispărut, se smiorcăi Lulișca, vădit îngrijorată.

— Nu cred că a dispărut, cred că se ascunde sigur pe undeva, spuse Simo sigură pe ea.

– Dar de unde știi tu?

– Păi n-ar pleca nicăieri, aici, cu noi, îi este cel mai bine.

– Mai bine mergeți să-l căutați, interveni și mama în discuție.

Fetele porniră în căutarea câinelui. Se duseră direct la grămada de lemne, unde îi plăcea adesea să stea. Nu era acolo. Merse apoi în spatele casei, nici aici nu-l găsiră. Îl căutară chiar și în beci, nimic. Câinele parcă intrase în pământ. Se lăsă întunericul și lumina slabă le îngreună și mai tare căutările. Spre seară s-a întors de la munca câmpului și tatăl lor.

– Tati, să știi că l-am pierdut pe Roșcatul, țipară fetele în cor.

– Cum așa? Cred că ați lăsat poarta deschisă și a fugit.

– Nu, tati, ne jucam cu el și deodată nu l-am mai văzut.

– A, știu, zise tatăl surâzând pe sub mustață. Cred că a plecat cu autobuzul.

– Cum cu autobuzul, tati? întrebă lulișca curioasă.

– Da, mi-a spus mie că vrea să vă facă o surpriză. Mai demult mi-a spus că vrea să meargă cu autobuzul în oraș să vă aducă ciocolată.

– Ura, ciocolată!, țipă lulișca fericită. Și crezi că se mai întoarce? Dacă nu mai vine cu ciocolata?

– Măine dimineață va fi aici, îți garantez, o asigură tatăl pe lulișca.

– Măi, lulișca, tu chiar crezi ce zice tata? Ne păcălește, cine a mai pomenit un câine care să plece cu autobuzul? sări repede Simo.

– E adevărat? Ne-ai păcălit? Și eu care credeam... începu să se smiorcăie lulișca.

Deodată, de sub pat, se auzi un sforăit. Roșcatul se ascunsese acolo, pentru că, în casă, sub pat, era ultimul loc unde l-ar fi căutat fetele. Ascultase cu încântare toată discuția lor, adormise fericit și începuse să sforăie. Simo se duse repede în direcția sunetului și trase cuvertura.

– L-am găsit, e aici!

Anii au trecut și fetele au mai crescut puțin. La aniversarea lor de opt ani, odată cu tortul de pișci, frișcă și ciocolată a sosit și un colet. Venea de undeva de departe, de la o rudă îndepărtată.

Foarte curioase, lulișca și Simo au deschis coletul. În el, două cutii roz, mai mici.

– Ce frumoase sunt, oare ce o fi în ele?

Roșcatul nu părea îngrijorat, alte jucării abandonate, se gândea el. De data asta, însă, lucrurile nu au mai stat la fel, lulișca și Simo au primit fiecare câte o tabletă.

– O minune, cântă singură, are și desene... putem chiar să colorăm pe ea... putem vedea și filmulețe...

Fetițele erau de-a dreptul vrăjite de caraghiosul obiect. Tableta le cucerise cu totul. Petreceau ore în șir în fața ei. Degeaba se gudura Roșcatul pe lângă picioarele lor, încercând să le smulgă o mângâiere, fetițele nu mai aveau ochi pentru el. Ce să facă? Cum să le scoată din amorțeala care le cuprinsese? Începuse să încropească scenariu, să fure tabletele și să le ascundă. Nu, le-ar fi găsit imediat! Ar fi vrut să le ia și să le arunce la coș, dar nu putea face așa ceva... Zilele treceau monotone, Roșcatul nu mai avea poftă de nimic, nu prea mai mânca, nu mai ieșea la aer, nimic nu-l mai făcea fericit. Și, într-o zi, s-a îmbolnăvit. Avea nevoie urgentă de dragostea fetițelor.

Lulișca și Simo păreau că nu observă că ceva se întâmplă cu Roșcatul.

— O fi și el apatic, spuneau ele, se mai întâmplă.

Dar, într-o seară, într-o ultimă încercare de a câștiga atenție, patru pedul s-a gudurat pe lângă fetițe și a căzut lat la podea.

— Tati, mami, veniți, Roșcatul a leșinat.

Părinții au venit în grabă să vadă ce se întâmplase. Și lor le era drag câinele, făcea parte din familie de foarte mulți ani. L-au luat repede și l-au dus la veterinar. Fetițele au mers și ele, și Lulișca chiar a început să plângă.

— Dacă nu-și revine, tati?

— O să-și revină, dar vreau să vă spun ceva, o să vă supărați pe mine, dar acesta e adevărul. Să știți că Roșcatul s-a îmbolnăvit din cauza voastră.

— Din cauza noastră? au întrebat fetițele cu stupeoare.

— Da, de când ați primit tabletele, nu i-ați mai dat nicio atenție lui Roșcatul, nu l-ați mângâiat, nu l-ați scos afară, nu v-ați jucat cu el, și, suferind așa tare, s-a îmbolnăvit. Lulișca și Simo nu mai spuneau nimic. Înceau să-și dea seama dacă ce spune tatăl lor e adevărat. Dar tati nu minte niciodată. Așa era, de ceva vreme, Roșcatul nu a mai existat pentru ele.

— O să-și revină, le asigură veterinarul. Dar are nevoie de foarte multă atenție și aș recomanda ca în special fetițele să aibă grijă de el.

Tot drumul spre casă, fetițele, cu lacrimi în ochi, l-au ținut în brațe și l-au mângâiat încontinuu. Roșcatul dormea și începu să sforăie ușor. Acasă l-au așezat pe o păturică moale și toată noaptea au stat de veghe la capul lui. După câteva ore, câinele deschise ochii și începu să latre găjâit. l-au adus repede ceva de mâncare și apă. Părea că își revine. A băut apă și s-a culcat înapoi. Lulișca și Simo nu l-au scăpat din ochi nicio secundă, l-au mângâiat și au vorbit cu el toată noaptea.

